

Παρέμβαση της Αϊκής Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου

Πρώτα απ' όλα θέλω να πω πόση χαρά μου έκανε απόψε η γνωριμία με την κ. Μάτσα και το έργο της. Είναι πραγματικά από εκείνες τις περιπτώσεις που με έκαναν προ πολλών ετών, να εισηγηθώ –γιατί ήτανε δική μου πρωτοβουλία, εξ ου και έδωσαν το όνομά μου σ' αυτό το βραβείο– να δίδεται βραβείο γυναικείας κοινωνικής προσφοράς. Και γιατί γυναικείας; Διότι συνήθως το έργο των γυναικών δεν προβάλλεται το ίδιο όπως των ανδρών. Πρώτα πρώτα οι ίδιες δουλεύουν προβάλλοντας λιγότερο τον εαυτό τους από τους άνδρες. Δεύτερο, η ίδια η κοινωνία δίνει περισσότερη προσοχή σ' έναν άνδρα που προβάλλεται σαν πρωταγωνιστής, παρά στις γυναίκες που πολλές φορές με αφανή τρόπο δουλεύουν στα κοινωνικά θέματα. Βεβαίως υπάρχουν και γυναίκες πρώτες στην τυμπανοκρουσία, αλλά ο κανόνας είναι οι γυναίκες να είναι λιγότερο επιδεικτικές και λιγότερο θορυβώδεις όταν προσφέρουν κοινωνικό έργο, εξ ου και αγνοείται εν πολλοίς το κοινωνικό έργο τους.

Τώρα έχω να κάνω κάποιες παρατηρήσεις σ' αυτά που άκουσα. Ότι η κ. Μάτσα έχει ακολουθήσει την ορθή οδό δεν υπάρχει αμφιβολία. Αυτό το πηλίσιασμα, όπως το κάνει η κ. Μάτσα, είναι που μπορεί να επηρεάσει τους ανθρώπους, οι οποίοι υπό συνθήκες ψυχολογικές βαριές και θλιβερές έχουν περιπέσει σε μια κατάσταση που τους έκανε περιθωριακούς. Και αυτό είναι κακό και για τον εαυτό τους, και για την οικογένειά τους, και για την κοινωνία. Θα ήθελα όμως να τονίσω, πρώτον, ότι πολύ καλά μας εξέθεσε η κ. Μάτσα την ψυχολογική κατάσταση των ανθρώπων που είναι έτοιμοι για να μπούνε στο δρόμο του χρήστη ναρκωτικών. Δεν υπάρχει όμως επαρκής οργάνωση για την πρόληψη. Το ΚΕΘΕΑ* άρχισε μια πολύ πετυχημένη προσπάθεια πρόληψης, που, όμως έχει ανάγκη μεγάλης ανάπτυξης. Δηλαδή, όταν βλέπει η πολιτεία, αρχίζοντας και από τα σχολεία, και από άλλες υπηρεσίες, ότι υπάρχουνε πρόσωπα τα οποία ψυχολογικά δεν στέκονται στα πόδια τους ώστε να μπορούν κοινωνικά να σταδιοδρομήσουν, δεν τα προλαβαίνει πριν πέσουν στα ναρκωτικά. Και οφείλω να σας πω ότι ο αγώνας που γίνεται μετά για τη θεραπεία είναι υπεράνθρωπος αγώνας. Ευτυχώς στην περίπτωση της κ. Μάτσα με πολύ καλά αποτελέσματα, όχι όμως πάντα με καλά αποτελέσματα, και πάντως μια περιπέτεια φοβερή στη ζωή. Στην πρόληψη, εκεί είναι που πρέπει να δοθεί προσοχή, ιδίως όταν βλέπουμε τα ψυχολογικά προ-

βλήματα τα οποία ορισμένες προσωπικότητες, είτε αγόρια είτε κορίτσια από τρυφερή ηλικία περνάνε. Τα σχολεία πρώτα να σημάνουν τον κώδωνα του κινδύνου για να μπορέσουν να προλάβουν την κατάσταση.

Η κ. Ζαραφωνίτου είπε 40% των φυλακισμένων είναι τοξικομανείς. Είπε σωστά σύμφωνα με τις στατιστικές των φυλακών. Εγώ σας λέω όμως ότι είναι 70%. Ξέρετε γιατί είναι τόσο πολλοί; Μπορεί να μπαίνουν 40% και στα μητρώα να είναι γραμμένοι τόσοι. Είναι τέτοιος ο συνωστισμός στις φυλακές, που δεν είναι χωρισμένοι οι τοξικομανείς από τους μη τοξικομανείς. Και δεν υπάρχει πληθυσμός κρατουμένων που να μην είναι επιρρεπής στο να δεχθεί να δοκιμάσει κάποιο μέσο, κάποια ουσία η οποία θα μπορούσε να τον βγάλει, έστω και προσωρινά, από τη θλιβερή πραγματικότητα της φυλακής. Με άλλα λόγια η φυλακή γίνεται κέντρο διάδοσης της τοξικομανίας. Και αντί να θεραπεύουμε και να διορθώνουμε την κατάσταση, στέλνοντας στη φυλακή τους τοξικομανείς, απεναντίας αυξάνουμε τον αριθμό τους, δημιουργούμε και άλλους.

Άλλο που έχω να παρατηρήσω. Συγχαίρω πολύ τις νεαρές οι οποίες ήρθαν εδώ να μας πούνε τις εμπειρίες τους. Και τις συγχαίρω και για την ειλικρίνειά τους. Έχω κάποιες παρατηρήσεις να κάνω σ' αυτά που ελέγχθησαν. Δεν θεωρώ ότι η αποδοχή της ιδιαιτερότητας της γυναίκας είναι το αρμόζων θεραπευτικό μέσο. Πιστεύω ότι αυτό που χρειάζεται η γυναίκα είναι να αποσεισει την υποσυνείδητη, ή και συνείδητη πολλές φορές, εντύπωση ότι είναι δεύτερης κατηγορίας άνθρωπος επειδή είναι γυναίκα. Οφείλω να σας πω ότι από αυτό πάσχουν οι γυναίκες, όταν είναι έτοιμες, από τις δυσκολίες της ζωής τους, να πέσουν σε παραπάτηματα.

Και όλα αυτά που αποκτήσανε τώρα οι νέες δεν οφείλονται στην αποδοχή της ιδιαιτερότητάς τους ως γυναίκες, αλλά στην αποδοχή της αρχής ότι είναι ισότιμα πλάσματα στην κοινωνία, με ίσες ικανότητες, ίσα δικαιώματα και ίση υποχρέωση να παίρνουν θέση στην κοινωνία ισότιμη με τους άνδρες. Η υπερνίκηση του συμπλέγματος κατωτερότητας του γυναικείου φύλου απελευθερώνει τη γυναίκα.

Θεώρησα ότι αυτές οι παρατηρήσεις ήταν απαραίτητες.

Τώρα να απονεύουμε το βραβείο στην κ. Μάτσα, την ξεχωριστή αυτή γυναίκα, την οποία ευγνωμονούμε όλοι.